

DE LAATSTE HERINNERING

Wide Hogenhout

© 2021 Wide Hogenhout
Omslagontwerp Raphaël Boyer
ISBN: 9789464350739

Dode in pand Grote Wittenburgerstraat

Bewoonster meegenomen voor verhoor

8 augustus 2019

De politie heeft in de ochtend van 8 augustus een 32-jarige man dood aangetroffen in een appartement in de Grote Wittenburgerstraat. Het slachtoffer had steekwonden. Een geschrokken buurvrouw verklaarde de avond ervoor een luidruchtig gesprek te hebben gehoord.

De bewoonster, die de politie zelf informeerde, is meegenomen voor verhoor. Er is nog geen verklaring afgegeven, maar de politie lijkt aan te nemen dat het gaat om een conflict in de relationele sfeer. Zij onderzoekt nog wat er precies in de woning is gebeurd.

Een ex-collega van de bewoonster is erg geschrokken: 'Ze werkte tot voor kort bij ons en het is best wel een schok als je op de werk komt en je hoort zoiets over een collega. Het is een spontane, vrolijke vrouw en ze had met niemand ruzie. Ik kan het niet begrijpen.'

1

Eigenlijk had het iemand anders moeten zijn die door de regenachtige straat holde en onder een afdakje bleef staan, op zoek naar het restaurant.

Een collega van me had op Koningsdag een agent aangesproken die op een straathoek toezicht stond te houden. Hij bleek Jaap te heten. In het nogal jolige gesprek dat volgde, vertelde ze hem dat ik voor mijn werk de hele wereld rondreisde. Ik schreef mijn telefoonnummer voor hem op een stukje papier, met 'Sam' ernaast. De nodige berichtjes volgden en nu liep ik het adres te zoeken waar we hadden afgesproken.

Wie had het dan moeten zijn die hier rondliep? Misschien mijn collega, of anders iemand die echt de wereld rondreisde, want dat deed ik niet.

Ik vond het restaurant, schudde wat van de nattigheid van me af en ging naar binnen. Aan een tafeltje midden in de ruimte zat hij te wachten, gekleed in een spijkerbroek en een sweater met een hoodie. Hij zat met een zoutpotje te spelen, maar zette het snel neer toen hij mij zag.

'Hoi,' zei ik.

'Hallo, leuk dat je er bent.'

Ik had me voorgenomen om vooral een aantal dingen niet te zijn. Niet te zelfingenomen, maar ook niet volgzaam of afhankelijk. Niet moeilijk of zeurderig, maar ook niet oppervlakkig vrolijk. Vol interesses, maar zonder obsessies. Met andere woorden, een goudlokje dat niets te veel en niets te weinig doet of is. Alles zolang het maar geen weerstand oproept.

Jaap leek zich wat onzeker te voelen, dat schepte wel een band.

'Wat een weer. Snertregen,' zei ik terwijl ik mijn jas uitdeed.

'Ja, ik ben voor mijn werk vaak buiten en ik ben vandaag flink natgeregend.'

Ik kon aan zijn huid zien dat hij vaak buiten kwam. Hij had kort, donkerblond haar en stoere mannelijke trekken. Zijn ogen lagen wat diep, waardoor hij waarschijnlijk al snel de indruk maakte moe te zijn. Er zat van nature een rimpel boven zijn ogen.

'Dus. Je had mijn nummer.'

'Ja, dat gaf je me.'

'En je werkt bij de politie?'

'Ja.'

'Spannend.'

Waarom zei ik dat nu weer? De eerste keer dat ik hem had gezien stond hij heel relaxed ergens toe te kijken.

‘Als je ruzies in cafés en op terrasjes, winkeldiefstal, vandalisme en geluidsoverlast spannend vindt. Maar soms is het wel heftig.’

Natuurlijk dacht ik aan allerlei flauwe grappen die ik kon maken over zijn beroep, maar dit was het moment er niet voor. Een ober kwam ongeduldig naast ons staan.

‘Wat neem jij?’ vroeg ik, terwijl ik haastig door de menukaart ging.

Hij vroeg om een gerecht met zeebaars en salade. Het was duidelijk dat hij al had gekozen voordat ik binnenkwam. Ik wees ook maar een visgerecht aan, iets op Siciliaanse wijze. Ik vroeg er een glas witte wijn bij, Jaap bestelde bier.

De ober verdween. Een stilte viel en ik keek om me heen. Waarom dit restaurant werd beschreven als trendy, ontging me. De menukaart was van alles wat: geen keuken met focus. De inrichting, met millennial quotes aan de muur, was een goede poging met een te beperkt budget. Ik voorspelde dat zes maanden later niemand meer zou weten waarom het ooit trendy was, en ik zou gelijk krijgen.

‘En heb je ook hobby's? Of andere dingen die je buiten je werk doet?’ vroeg ik.

‘Ik sport graag, ik ben vooral gek op golf.’

Golf. Zou dat een leuke hobby zijn?

‘En wat doe jij? Wat voor werk doe je eigenlijk?’ ging hij verder.

‘Ik? Ik doe momenteel twee dingen. En ik ben net begonnen met een parttime baan als coach. En ik werk bij een bedrijf dat een reis-app maakt.’

‘Ja, je vriendin zei dat je veel reist. Maar wat wil dat zeggen... een reis-app?’

‘Zo’n app voor op je telefoon. Voor als je op reis bent. Het geeft je advies over hotels, wandelroutes, wat je kunt gaan doen, waar je kunt eten en zo. Maar mijn vriendin maakte een grapje, ik ga helemaal niet naar al die bestemmingen. Ik zit hier in Amsterdam in een kantoor. En ik heb dus een opleiding gevolgd om coach te worden, en ik ben net begonnen bij een praktijk.’

‘Maar vertel eens van die reis-app, wat moet je daar dan precies voor doen?’

‘Vandaag heb ik Melbourne gedaan – bij wijze van spreken dan. Ik moet uit diverse bronnen informatie over de stad opzoeken en bij elkaar zetten. Ik haal hotels en restaurants van bekende recensie-sites. Ik zoek informatie op over het openbaar vervoer. Verder moet ik zelf wandelroutes bedenken – een serie bezienswaardigheden op loopafstand van elkaar, met een korte beschrijving van elke bezienswaardigheid, allemaal opgevist van het internet. Voor een klein

bedrag kunnen mensen dat dan op hun smartphone zetten.’

‘Goh, wat fascinerend.’

Ik zei maar even niets. Het was saai en slechtbetaald werk. Veel hoefde je er ook niet voor te kunnen. Het ergste was nog wel dat het vooral plagiaat was. Alle info kwam van andere sites, en we moesten er ook valse commentaren van zogenaamde gebruikers bij zetten. Het praten erover irriteerde me. Hij had beter door kunnen vragen naar mijn opleiding en mijn werk als de minst ervaren coach in een praktijk aan de Overtoom. Maar dat trok zijn aandacht niet.

Het eten werd geserveerd. Toen we weer alleen waren keek hij me aan. ‘Noem eens een paar films die je goed vond. Of boeken.’

Ik noemde er een paar die zomaar bij me opkwamen, en vroeg me meteen af waarom ik die nou juist noemde. Jaap kende ze niet of amper. Hij noemde zelf een paar titels, maar dat waren boeken of films die mij weer niet zoveel zeiden. Ik geloof dat hij films altijd goed vond als er veel in geschoten werd. Toegegeven, ik had een snotterige film genoemd die hij vast niet zou willen afkijken.

‘Oké, waar zou je naartoe willen reizen? Of waar ben je geweest?’ probeerde hij het gesprek weer op gang te brengen.

‘Ik ben in Thailand geweest, dat was prachtig. Indonesië, zou ik graag naartoe willen. En ik wil graag een keer naar Zuid-Amerika.’

‘Ik Spanje. Heel vaak, om te golfen. De Verenigde Staten lijken me prachtig – New York, Los Angeles. Naar een wedstrijd American Football gaan kijken lijkt me gigantisch.’

Ik vroeg nog wat door en kwam tot de conclusie dat hij niets liever zou willen dan ergens de Olympische Spelen bijwonen.

Jaap was aardig, open en eerlijk. Hij had passies en dat is iets moois. Maar ik twijfelde of we wel bij elkaar pasten. Ik zag me al naast hem zitten om naar de finale van een golfwedstrijd te kijken. Echt niet dus.

Tijdens de tiramisu veranderde het gesprek opeens van toon.

‘Samantha, ik geloof dat dit niets gaat worden.’

Ik zat hem geloof ik even aan te staren. ‘Hoezo denk je dat het niets gaat worden?’

‘Nou, je lijkt me heel tof maar onze interesses passen niet zo goed bij elkaar. Ik zou je graag nog eens zien, maar misschien is het beter dat we het gewoon vriendschappelijk houden.’

Was het echt zo duidelijk dat we geen goede match waren? Of had ik niet verwacht dat hij het zou zeggen terwijl ik er nog over aan het piekeren was? Was ik oud aan het worden? Dacht ik te traag? Of was ik teleurgesteld dat een

man er niet op uit was om met mij naar bed te gaan en me pas daarna van zich af te schudden?

Hoe dan ook, we deelden de rekening en stonden even later op de stoep. Ik vroeg me af hoe ik nu afscheid moest nemen. Een zoen? Een knuffel? Voor ik eruit was, kwam hij weer onverwacht uit de hoek.

‘Ik ben zondag jarig. Ik heb een paar mensen uitgenodigd. Wil je ook komen?’

‘Lijkt je dat wel een goed idee? We hebben juist besloten dat het niets gaat worden, en ik ken daar verder niemand, toch?’

‘Heus, ik vind je tof. Kom gewoon langs. Het wordt gezellig.’

Ik ging akkoord met de uitnodiging van Jaap, die me net had afgewezen. Omdat we niet zo goed bij elkaar pasten.

En nu moest ik een geschikt cadeautje bedenken.

Die zondag ging ik naar het adres dat Jaap me had gegeven. Ik drukte op de deurbel en werd met een zoemend geluid binnengelaten. Bovenaan de trap hoorde ik geroezemoes en gestommel. Ik ging de trap op en zag een openstaande deur. Jaap kwam me tegemoet en ik gaf hem een zoen. Ik had iets van chocolade voor hem gekocht. Hij keek heel blij en sloeg een arm om me heen terwijl hij me voorstelde aan een paar mensen. Ik was de meeste namen meteen weer vergeten. Ik had getwijfeld of een sportief type als Jaap wel chocolade zou eten, maar ik merkte al snel dat hij niet van de Spartaanse diëten was.

Hij raakte met andere mensen aan de praat en ik begon rond te kijken. Felle kleuren. Geen sportfoto's aan de muur; hij had juist verschillende ingelijste abstracte prenten. Ook de boeken waren qua onderwerpen wat breder dan ik verwacht had: andere landen, geschiedenis, fotografie. De nodige boeken over golf, natuurlijk. De lampen waren meer balorig dan serieus design. Als ik zijn vriendin was geworden, dan waren die als eerste gesneuveld.

Ik ging maar zitten, naast een vrouw die nors voor zich uitkeek en aan een glaasje witte wijn nipte. Zij was duidelijk alleen, en dus misschien solidair.

‘Hallo. Ik ben Samantha.’

‘Hallo, ik ben Mila.’

‘Ik ken Jaap, maar verder ken ik hier niemand.’

Dat was wel duidelijk maar ik onderstreepte het nog even.

‘Ik ken een paar mensen. Niet zoveel.’

Ze deed niet meteen veel moeite om mij te leren kennen. Maar ik gaf zo snel niet op. ‘Hoe ken je Jaap?’

‘Jaap is mijn coach. Ik doe aan hardlopen.’

Ik zat meteen vol vragen. Over hardlopen, en over het feit dat ze een coach had. Was ze soms een topsporter?

‘O, en je komt op zijn verjaardag?’ zei ik in plaats daarvan, en ik had er meteen spijt van. Natuurlijk trok het mijn aandacht dat ze naar de verjaardag van haar coach ging. Maar waarom moest ik daar op zo’n lompe manier over beginnen?

‘Ach, hij nodigde me uit en het is een aardige kerel. Maar ik heb niets met hem hoor, als je dat denkt.’

Ik weet niet eens meer wat ik daarop geantwoord heb. Het gesprek liep niet echt prettig. Ik besloot dat ik Mila na die avond waarschijnlijk nooit meer zou zien en dat ik dus ook niet mijn best hoefde te doen om indruk te maken. Ik begon maar een eind weg te kletsen zonder er veel bij na te denken.

‘Ik vraag me af of ik Jaap moet zeggen wat ik denk over die lampen.’

Ze moest even glimlachen, dat was de eerste keer, maar ze zei niets. Ik ging erop verder.

‘Die dingen lijken wel door een kleuter ontworpen. Denkt hij soms dat hij een trendsetter is? “Kijk mij eens met een geïmproviseerde lampenkap die zo in een museum voor moderne kunst kan?” Komaan, bij Ikea koop je voor een paar tientjes een zoi lampen die het hier tien keer beter zouden doen.’

Nu zat ze ronduit te lachen. Ze bekeek me zelfs. Plotseling kwam het gesprek helemaal los. We praatten over films die we leuk vonden, boeken, reizen die we wilden maken, tv-series waar we van genoten hadden. Ik verbaasde me erover hoeveel we gemeen hadden. Het gesprek nam me helemaal in beslag en ik vergat min of meer waar ik was.

Het enige vreemde tijdens het gesprek was toen ze vertelde hoe ze in haar tienerjaren samen met haar moeder een televisieserie had gekeken. Haar moeder had de gewoonte om tijdens het kijken op een hometrainer te fietsen. Ik had dezelfde serie gekeken en mijn moeder had diezelfde vreemde gewoonte. Op dat moment sloeg mijn gevoel van herkenning even om in een naar, onwezenlijk gevoel.

Toen ik een berichtje op mijn telefoon kreeg, zag ik plotseling hoe laat het al was. Ik had uren met Mila zitten praten, en ik had geen idee hoeveel wijntjes we gedronken hadden. Mompelend begon ik afscheid te nemen, maar ik was te dronken om het op een elegante manier te doen. Iedereen had waarschijnlijk gemerkt dat ik zo lang met Mila had zitten praten. Ook Jaap zou het misschien raar vinden – het was zijn verjaardag en ik had de hele tijd met één persoon zitten praten en hem verder genegeerd. Maar het was te laat om dat recht te

zetten. Ik maakte een kort praatje met hem en zei maar dat het heel leuk geweest was.

Toen ik op de gang stond, kwam Mila achter me aan. In het felle ganglicht viel het me op hoe mooi ze was, met haar heldere ogen, sproeterige gezicht en die glimlach, en haar blonde haar.

‘Hey, geef me je nummer, dan bellen we nog eens,’ zei ze.

Ik friemelde met mijn telefoon tot we elkaars nummer hadden. Mijn gezicht stond waarschijnlijk moe – niet zo vrolijk en enthousiast als dat van Mila. Ze gaf me een snelle knuffel, en ik liep de trap af.

Moest ik de volgende dag een berichtje aan Jaap sturen om iets recht te zetten? Of niet? Ik nam mezelf kwalijk dat ik te veel aan het piekeren was.

Een paar dagen later stuurde ik een kort berichtje naar Jaap. *Bedankt voor de uitnodiging, het was heel leuk.* Jaap stuurde een aardig antwoord; hij vond het fijn dat ik er was. Het bleef maar door mijn hoofd spoken dat hij na ons etentje niet had geprobeerd om mij in bed te krijgen. Hij had er een streep door getrokken, maar hij hield wel contact.

Mila stuurde me woensdag een berichtje. Of ik vrijdag met haar wilde lunchen. Ik antwoordde dat het voor mij wel kon. Ik werkte vier ochtend per week bij het reis-app bedrijf tot twaalf uur en die vrijdag had ik een praktijkvergadering om twee uur. Ik stelde een restaurant voor. Nou ja, het was meer een verheven broodjeszaak waar ze Italiaanse kaas, ham en balsamicoazijn gebruikten om het lunchbroodje meer cachet te geven.

Maar Mila antwoordde dat ik in haar atelier op de Nieuwe Prinsengracht langs moest komen. Zij zou wel voor het eten zorgen. Ik kreeg het adres van haar atelier en dat was het. Nog nooit had ik een lunchafspraak op een atelier gehad. Maar dat lag vast aan mij.

Die vrijdag liep mijn werk bij het app-bedrijf wat uit omdat er een server was uitgevallen. Ik stuurde Mila een berichtje dat ik wat later zou zijn. Geen antwoord. Ik kreeg wel goed nieuws: mijn vergadering van twee uur was uitgesteld naar halfdrie. Gehaast fietste ik naar de Nieuwe Prinsengracht en belde aan bij de eerste verdieping van een grachtenpand.

Op de begane grond zaten kantoren van bedrijven met chic klinkende namen. Eenmaal binnen ging ik eerst een trap op, en toen kwam ik het atelier binnen. Ik hapte even naar adem.

Lichte heldere wanden, met hier en daar een gekalligrafeerde dichtregel, en een witte houten vloer. Hele dunne gordijnen in het geel, groen, blauw en rood langs de hoge ramen, en dat was ook bijna de enige kleur in de hele inrichting.

Verspreid door de ruimte stonden een stuk of tien artistieke vazen, opgesteld op tafeltjes gemaakt van simpele boomstammen. Aan de zonkant stond een draaitafel. In het midden stond een minimalistische witte tafel met stoeltjes.

Er klopte iets niet aan dit plaatje. Ik wist niet wat, maar ik voelde dat ik iets miste.

‘Hallo, fijn dat je er bent,’ zei Mila.

‘Hoi, sorry, ik ben wat te...’

Ik graaide naar mijn telefoon om te kijken of ik inderdaad te laat was, maar Mila gebaarde dat ze daar totaal geen interesse in had.

‘Dit is waar ik werk.’

‘Wow, prachtig. Mag ik eens kijken?’

Ik liep rond en keek naar de tentoongestelde vazen alsof ik door een museum liep. Ze waren prachtig. Behalve kleurcombinaties als wit en bruin en paars, gebruikte ze ook barsten om een esthetisch effect te bereiken. Ik ging met mijn vingers langs een barst en vroeg me af hoe praktisch zo’n vaas was.

‘Ik zal je er later wel meer over vertellen. Zullen we wat gaan eten?’

Ze nam me mee door een deur naar een andere ruimte. Het contrast kon bijna niet groter zijn: een klein kantoorje waar paperassen door elkaar heen lagen, een laptop met een wirwar aan draden, een printer en een stapel boeken in een hoek op de grond. In de kleine ruimte stonden ook een koelkast en een televisie.

‘Ik heb een paar dingen gekocht.’

‘Dank je wel, ik ...’

Ik weet niet meer wat ik wilde zeggen en Mila schonk er ook weinig aandacht aan. Ze begon spullen uit de koelkast te pakken en op tafel uit te stallen. Het meeste kwam op de uitgespreide documenten te staan.

‘Is het niet erg als er vetvlekken op die papieren komen?’

Domme vraag, ze zette het er zelf neer.

‘Neuh, dat geeft niet. Als iets onleesbaar wordt, print ik het nog een keer uit.’

Ik stelde me voor dat we op mijn werk van de cliëntendossiers zouden eten. Ze zagen me al aankomen.

‘Mijn moeder legde vaak reclamefolders onder de bloempotten. Daar heb ik het misschien van,’ voegde ze eraan toe. Ik was even stil terwijl ik het in me opnam – mijn moeder deed precies hetzelfde. Hoe twee mensen hetzelfde kunnen meemaken.

Het bleek dat Mila niet van koken hield, maar ze wist wel de weg naar de delicatessenzaak. Ze liet me proeven van exotisch fruit, Italiaanse kaas en Japanse knabbels – het ene was nog lekkerder dan het andere. Ik vroeg haar of

we niet beter in het atelier konden eten dan in die kleine kantoorruimte, maar daar wilde ze niet van horen. Als we olijfolie op een brief van de gemeente morsten was er niets aan de hand, zei ze, maar o wee als er broodkruimels in haar atelier terecht zouden komen.

Ik weet niet meer waar we het allemaal over hadden, maar het gesprek liep als een trein en de tijd vloog voorbij. Alsof we perfect bij elkaar pasten, als tweelingzussen die alles met elkaar willen bespreken. Voor ik het wist was het kwart over twee, ik moest me gaan haasten. Mila had me verteld over haar hardloopschema en we spraken af dat ik op zaterdag met haar mee zou gaan. Niet die volgende ochtend, maar een week later. Waar en hoe laat, dat kwam later wel. In de haast van het afscheid nemen gaf ze me een zoen en een knuffel. Ik sprong op mijn fiets en zwaaide over mijn schouder terwijl ik een taxi ontweek.

Even later zat ik aan de vergadertafel te wachten naast mijn collega Veronica. Terug in de gewone wereld.

‘Waar was je tijdens de lunch?’

‘O, ik had een afspraak.’

Ik ging meestal direct van mijn andere werk naar de praktijk, en dan at ik iets met Veronica. Ze keek afwachtend of ik meer zou vertellen, maar ik zei niets over het luchtige atelier, of alle nieuwe dingen die ik gegeten had. Beter van niet. En ze hoefde ook niet te horen dat de tijd voorbijgevlogen was.

Er gingen die week nog wat appjes heen en weer tussen Jaap en mij. Het waren zomaar wat berichtjes, met veelal onbenullige inhoud. Ik vroeg me wel af wat het betekende: hoopte hij stiekem toch iets met mij te krijgen? Was ik een plan B?

Na de lunch met Mila was ik echter in een wat meer zorgeloze stemming geraakt. Zij leek voortvarend door het leven te gaan, en dat was iets wat ik ook meer moest doen, vond ik. Om de daad bij het woord te voegen maakte ik een afspraak met Veronica om wat te gaan drinken in een café bij het Scheldeplein, en ik nodigde Jaap ook uit. Normaal zou ik zoiets nooit hebben gedaan, maar nu leek het een kans om mijn rol als niet-romantische vriendin te benadrukken.

Veronica en ik waren werkvriendinnen. Je wilt op je werk toch met iemand optrekken, ook al pas je niet zo bijster goed bij elkaar. Veronica was namelijk een beetje braaf. Ze keek series op Netflix, las soms een zweverig boek, en ging in het weekend haar ouders opzoeken.

In de ogen van Veronica was ik denk ik wat losbandig. Ik maakte weleens een afspraakje via een app, ging weleens uit – wat op zich niet zo bijzonder is,

maar voor haar misschien wel. Als ik eens een onenightstand had, hing ze aan mijn lippen en laafde zich aan ieder scheutje informatie dat ik gaf. Ik suggereerde soms voorzichtig dat ze zelf eens wat meer kon ondernemen, maar dat gebeurde niet vaak. Als ik vroeg hoe haar weekend was geweest, was het antwoord vaak iets als: ‘Leuk. Ik was bij mijn ouders.’

Ik had Veronica verteld over Jaap, en ik had haar duidelijk gemaakt dat Jaap en ik geen plannen hadden. We zaten al halverwege ons eerste drankje toen Jaap binnen kwam. Ik stelde ze aan elkaar voor en we bestelden bier voor Jaap.

Er viel een stilte. Veronica keek naar het tafelblad. Ze droeg haar steile, donkerblonde haar tot op haar schouders, en zoals altijd ging ze er aan de linkerkant met haar hand doorheen zodat het achter haar oor terechtkwam en je haar oorbel kon zien.

Ik begon maar. ‘Jaap is ontzettend goed in golf. Vertel haar eens, Jaap, over je golfreizen.’

Dat vond Jaap geloof ik wat te direct, maar hij begon toch te vertellen. Eerst heel algemeen, maar na een beetje doorvragen van onze kant kwam het hele verhaal. Over hoe vaak hij ging. Over hoe het van het weer afhing. Hoeveel hij verbeterde na een week golfen in Spanje, en weer verslechterde als hij thuis was. Hoeveel kilometer je loopt per gat (sorry, hole). Ik moest er niet aan denken om daaraan mee te doen, maar ik hield mijn mond. Veronica leek dit soort zorgen helemaal niet te hebben en ze kleetde Jaap met haar ogen uit.

Om ongeveer zeven uur namen we afscheid. Toen Veronica naar buiten liep merkte ik dat ze bijna huppelde van de opwinding. Ze fietste weg en ik bleef met Jaap achter.

‘Ze valt op je,’ constateerde ik.

‘Echt?’

‘Geloof me. Ik werk met haar. Ik ken haar als mijn broekzak. Ze is helemaal weg van je.’

‘Dus je denkt dat het wat kan worden?’

‘Zonder meer.’

De reden dat Veronica naar huis moest was simpel: in haar wereld mocht je bij een eerste ontmoeting niet verder gaan dan een paar drankjes, want voor je het weet zegt iemand er iets over.

Jaap en ik hadden honger, en even later zaten we boven een dampende pizza met nog meer bier.

‘Vrijdag heb ik met Mila geluncht,’ zei ik. ‘Ik heb haar atelier gezien. Indrukwekkend.’

Ik zei het nogal achteloos want het leek mij een alledaagse ontmoeting. Jaap

keek echter opeens heel behoedzaam naar zijn pizza.

‘Ik wist niet dat je ook op vrouwen viel.’

‘Doe ik ook niet. Hoezo?’

‘Het is nogal duidelijk dat Mila op je valt.’

Ik zat meteen recht. ‘Hoezo?’

‘Mila valt op vrouwen. Ik ken haar al een tijdje, als haar coach; ze vertelt me weleens over wat ze doet of wie ze ontmoet. Geloof me, ze valt op je.’

‘O, nou, dan moet ik haar teleurstellen, want ik val niet op vrouwen.’

Jaap knikte en ik at stil verder. Er ging van alles door mijn hoofd. Was ik blind? Had ik niet door dat ze me keihard probeerde te verleiden? Mijn kaken maalden verder zonder dat ik iets proefde.

‘Hoezo ben je eigenlijk coach? Ik bedoel, je bent toch agent?’

‘Ik schnabbel er wat bij als sportinstructeur op mijn vrije dagen.’

‘Je bent ook sportinstructeur?’

‘Ja dat is... Kijk, ik heb een sportopleiding gedaan. Ik ben een tijdje leraar lichamelijke opvoeding geweest op een middelbare school. Dat bleek echter niets voor mij te zijn, dus ik ben de politieacademie gaan doen.’

‘En wat doe je dan met Mila?’

‘Ik maak een trainingsprogramma voor haar. Ik help haar om overtraining te voorkomen, om veel gemaakte fouten te vermijden, om flexibiliteit op te bouwen, haar looptechniek te verbeteren en ga zo maar door.’

‘Is ze dan een grote atlete of zo?’

‘Nee, dat niet. Ze betaalt me en dat levert haar een hoop winst op in termen van resultaten. De meeste mensen trainen zonder te weten wat ze doen, en doen er veel langer over om hetzelfde resultaat te halen. Met een coach gaat het sneller. Veel tijd kost het me niet, hoor. Ze doet het meeste toch zelf.’

Ik had nog nooit bedacht dat je iets anders op het gebied van hardlopen kon doen dan zomaar een eind gaan rennen. En terwijl ik zat te denken over alle aspecten van Mila’s levensstijl, wist ik opeens wat ik had gemist haar atelier.

‘Er was iets raars. In haar atelier stond een draaitafel, maar het was allemaal heel netjes. Geen voorraad klei, geen vuilnisbak met misbaksels, geen troep.’

‘Die draaitafel heeft ze voornamelijk voor de show. Public relations. Haar echte werkplaats is in een loods buiten de stad. Ze ontvangt klanten in dat atelier en geeft er een enkele keer een demonstratie. Maar het echte werk gebeurt daar niet.’

‘Denk je dat ik de echte werkplaats ook te zien ga krijgen?’

‘Vraag ernaar. Ze zal je graag alles laten zien. Het is in Santpoort.’

De pizza was op en ik nam afscheid. Ik had het gevoel dat Jaap nog iets

wilde zeggen, maar het niet gezegd kreeg. Dat moest hij zelf weten, besloot ik, ik was moe. Het zou een andere keer wel komen. Ik ging naar huis en probeerde Mila uit mijn hoofd te zetten. Voor het slapen gaan checkte ik nog twee keer of er een bericht van haar was. De volgende ochtend keek ik meteen naar mijn mobiel.

Vanaf dat moment dacht ik alleen nog maar aan Mila. Mijn gedachten konden haar niet meer loslaten.

In de dagen daarna zweefde ik tussen verliefdheid en twijfel. Ik was blij dat ik een nieuwe vriendin had met wie ik zoveel gemeen had, maar was nogal zenuwachtig geworden door wat Jaap me gezegd had. Opeens had elke aanraking en elke blik van haar een andere betekenis gekregen. Ik wilde haar vertellen dat ik niet van die kant was, maar dan op een tactvolle manier en vol respect, en dus niet door middel van een berichtje.

En zo stond ik tegen mezelf te praten op een nogal frisse zaterdagochtend op een parkeerplaats bij het Amsterdamse Bos. Ik wilde alles duidelijk tegen haar zeggen, zonder haperingen, goed gemotiveerd, met ruimte voor haar om haar gevoelens te uiten. Dat vereiste voorbereiding.

Behalve die mentale voorbereiding deed ik ook wat bewegingen om mijn spieren op te warmen. Mila was tien minuten te laat, maar compenseerde dat door het opwarmen over te slaan. Ze gaf me een zoen en vloog weg. Ik kon haar amper bijhouden.

‘Je hebt me eigenlijk nooit over je familie verteld. Heb je ook broers en zussen?’

Hier moest ze net mee aan komen zetten terwijl mijn hartslag de 180 naderde.

‘Nee...hijg... geen broers en zussen...hijg...’

‘Enig kind dus. En je ouders?’

Nee, niet nu. Niet nu.

‘Stop. Stop even.’

Ik ging langzamer en stopte daarna helemaal. Mila liep terug terwijl ik op adem kwam.

‘Mijn ouders zijn om het leven gekomen bij een verkeersongeluk. Meer dan tien jaar geleden. Dus nee, ik heb geen familie. Alleen op de wereld,’ zei ik terwijl ik naar lucht hapte.

Mila fronste haar wenkbrauwen. ‘Mijn ouders zijn ook bij een ongeluk omgekomen. Ik was erbij, maar overleefde het. Ook meer dan tien jaar geleden. Ik heb ook geen familie.’

We stonden even wat onwennig tegenover elkaar. Om ons heen passeerden wandelaars en hondenmensen. Twee zielen die geen familie hadden en die elkaar hadden gevonden op een bospaadje. Langzaam kwam ze op me af en sloeg haar armen om me heen. Ik voelde een stroom van tegenstrijdige gevoelens bovenkomen en beantwoordde haar omhelzing. Ik wilde nog steeds mijn ingestudeerde verhaal afsteken, maar nu bleek dat we dezelfde emotionele bagage meedroegen, probeerde ik daar ook iets over te zeggen. Het werd een warrig verhaal waar Mila waarschijnlijk niets van begreep. Onze ogen vonden elkaar, en ik werd weer rustig van haar kalme blik. Daarna gaf ze me een kus die lang duurde.

Met een arm om elkaars schouders liepen we terug naar de parkeerplaats. ‘Mij mag je als familie tellen, hoor. Ik zal er altijd voor je zijn,’ zei ik.

Het was waarschijnlijk vreemd om zoiets te zeggen. Familie is er niet altijd voor je. Er zijn mensen die na een familieruzie geen contact meer willen en dan terugvallen op vrienden die wel voor ze klaarstaan. Maar hoe ik het ook uitdrukte, ik wilde ermee zeggen dat ze veel voor me betekende.

Op de parkeerplaats gaf ik haar een zoen. Er liepen mensen langs, maar ik ging zo op in Mila dat ik niet eens weet of ze erop reageerden.

‘Kom je met me mee?’ vroeg ze.

‘Ik weet niet of ik daaraantoe ben.’

‘Maar ik wil bij je zijn. Kom mee naar mijn atelier.’

‘Goed, maar laten we alsjeblieft niet te hard van stapel lopen. Dit is allemaal nieuw voor mij.’

We gingen naar haar atelier. We praatten, knuffelden, zoenden en zeiden lieve woordjes tegen elkaar. ’s Avonds haalden we pekingeend en aten uit bakjes.

Toen ik weer thuis was begon ik na te denken over de gevolgen van deze ontwikkeling. Ik had een strategische fout gemaakt, vond ik zelf, door Veronica aan Jaap te koppelen. Veronica had me die week enthousiast verteld dat ze een golfcursus ging doen en Jaap zou haar bijles geven. Mila zou Jaap snel genoeg weer zien en zij zou hem vertellen dat het aan was tussen ons. Jaap zou dat natuurlijk aan Veronica vertellen, en Veronica kon een geheim niet langer bewaren dan tot de volgende keer dat ze bij de koffiemachine stond.

Conclusie: binnen de kortste keren zou iedereen dit te weten komen. En dat was iets waar ik nog helemaal niet klaar voor was. Wat me nog meer dwarszat, was dat ik een groeiende kinderwens had en al een tijdje nadacht over een vaste relatie met een kinderwensende man. De ontwikkeling in mijn verhouding met Mila was een nieuwe werkelijkheid waar mijn hoofd van begon te draaien. Ik

lag op mijn bed aan bizarre oplossingen te denken, zoals nog even snel zwanger worden van Jaap.

Maar ik was ook verliefd. Het was twee uur 's nachts, en Mila en ik bleven maar berichtjes aan elkaar sturen. We wilden geen van beiden de laatste zijn. Ik voelde me weer vijftien en vond het nog leuk ook.

De volgende dag stuurde ik Mila een berichtje om te zeggen dat ik haar wilde zien. Dat vierentwintig uur echt te lang was om haar te missen. Na een hele serie appjes over en weer was de conclusie dat ze die middag om vijf uur bij mij langs zou komen en bij mij zou blijven slapen. Ik begon na te denken over winkels die op zondag open waren, maar ik liet het weer los. Geen organisatie maar improvisatie. En ik had de zenuwen, want ik was in een situatie terechtgekomen waarin ik opeens weer nul ervaring had. Dat kon ik niet zo makkelijk van me afschudden. De angst dat Mila vanwege amateuristische intimiteit verontwaardigd zou vertrekken, bleef in mijn hoofd plakken.

Toen Mila aanbelde, merkte ik dat mijn handen trilden. Enerzijds had ik het perfecte excuus om van prestatiedruk af te komen: dit is mijn eerste keer. Met een vrouw dan. Ja, ik had weleens een meisje gezoend, maar ik bedoel echt, seks, waarbij je elkaar aanraakt op plekken die op de sociale media gecensureerd worden. Anderzijds was het toch wat te kort door de bocht om te doen alsof ik geen idee had.

Nu stond ze voor de deur met een fles witte wijn in haar handen. We gaven elkaar een knuffel en ik ging Mila voor om haar mijn appartement te laten zien. Na de voordeur een draai naar links, dan een rechte gang met drie deuren naar de linkerkant: eerst mijn slaapkamer, dan de badkamer, en dan de tweede slaapkamer oftewel mijn studeer- en computerkamer. Aan het einde van de gang was een opening naar rechts, naar de woonkamer. Die begon eigenlijk al ter hoogte van de ingang, de gang liep er helemaal langs.

‘Tof balkon!’

Het balkon? Ik had verwacht dat ze iets zou zeggen over de inrichting. Maar niet dus. Ik gebruikte het brede balkon voor de woonkamer maar zelden.

‘Kom mee, laat het me zien. Heb je wijnglazen?’

Wijnglazen. Haastig rommelde ik in de open keuken achter in de woonkamer. Knabbels had ik niet. Ik schoof de balkondeur open, en toen stonden we op het balkon. Het was een nog wat frisse namiddag in april, bewolkt maar droog.

Ik had geen meubilair op het balkon, dus we stonden op de grijze tegels. Mila schroefde de dop van de fles, ik hield de twee glazen vast. Ze schonk in,

we namen allebei een slok, en daarna zetten we de glazen neer en begonnen elkaar te omhelzen en te zoenen. Ik voelde even spanning – wijnglazen die om konden vallen en burens die ons konden zien – maar het gleed van me af en er was alleen nog maar Mila.

‘Zullen we samen douchen?’

Ze had hierover nagedacht, dat was duidelijk, en ze ging ervoor, *con gusto*. Ik nam haar mee. De fles wijn en de glazen bleven op het balkon staan – het leek wel een film. Ik verwijderde haastig onromantische voorwerpen uit de badkamer. Daarna kleedden we ons uit en voor het eerst zag ik haar naakt. Stevige, niet al te grote borsten; een plat buikje waar ik jaloers op was. Ze nam de tijd om mij te bekijken. Ik zette de douche aan en we stapten samen in het warme water. Ze begon me meteen aan te raken en ik deed dat ook maar. Mijn handen gleden over haar rug en haar billen. Zij ging al wat verder.

Met haar handen bracht ze haar natte haar achterover, ze zag er prachtig uit. Ik volgde haar voorbeeld.

‘Ik doe dit voor het eerst.’

‘Dat heb je me al verteld. Meerdere keren.’

‘Kon toch dat je het vergeten was?’

Ze kuste mijn lippen.

‘We lijken zoveel op elkaar, alleen qua ervaring loop jij nog ver op me achter.’

‘Ik denk dat ik met mannen redelijk wat ervaring heb.’

‘Daar moeten we het dan mee doen. Maar je kunt het nog wel inhalen.’

Ze ging achter me staan, greep met één hand mijn borst en liet haar andere hand tussen mijn benen verdwijnen. Ik zette mijn handen tegen de muur en deed mijn ogen dicht.

Die dag was voor mij een nieuw begin. Daarvoor hadden we wat gezoend en geknuffeld, maar ach, een zoen en een knuffel valt nog in een andere categorie, en ik kon nog niet zeggen dat ik echt met een vrouw samen was geweest. Vanaf dat moment dus wel. Ik voelde me anders en tegelijk was ik nog steeds dezelfde. Terwijl ik haar handen om me heen voelde dacht ik dat er vast nog wel meer grenzen waren om te verkennen. Maar dat gaf niet – het was heerlijk en ik had geen enkele reden om bedenkingen te hebben.

We zijn bizar lang onder de douche gebleven, en we waren moe toen we elkaar uiteindelijk afdroogden. We gingen naast elkaar op mijn bed liggen. Ik bedacht hoe wonderlijk veel we op elkaar leken. Niet fysiek, ik had roodbruin haar en geprononceerdere jukbeenderen, en mijn wenkbrauwen waren veel minder aanwezig dan bij haar. Maar we hadden allebei geen familie en een

lange lijst gedeelde interesses in boeken en film en muziek. Alsof we voor elkaar gemaakt waren. Zo nu en dan raakte ik haar even aan of ik gaf een kusje in haar nek of op haar gezicht.

‘Heb je altijd alleen maar vriendinnen gehad? Wil je me vertellen over je eerste ervaring?’ vroeg ik.

Mila leek al slaperig, maar ze begon toch te vertellen.

‘Nee. Toen ik een jaar of dertien was ben ik met mijn ouders op vakantie geweest bij een meer. Er was daar een jongen die ongeveer even oud was, ik was met hem in een bos. Er was verder niemand, alleen wij. Hij had van dat rossige piekhaar. Een nogal verlegen jongen. We trokken onze kleren uit, dus toen stonden we daar naakt tussen de bomen. Ik had natuurlijk gehoord over het risico op zwangerschap en zo, dus ik wilde ook niet verder gaan.’

Ik voelde mijn maag samentrekken.

‘En hebben jullie nog iets gedaan?’

‘We hebben wat met elkaar gedold tussen de bomen. Verder niets. Nogal stom eigenlijk, maar we wisten allebei niet goed wat we moesten doen. Er klonk ook ineens een geluid, dus we dachten dat er misschien iemand aankwam en deden snel onze kleren weer aan. Maar er was niemand. Daarna zijn we weer verder gelopen. Het was voor ons allebei geloof ik al genoeg avontuur.’

Mila draaide zich om en trok haar knieën op terwijl ze het dekbed over zich heen trok.

Ik was klaarwakker. Verdwaasd liep ik naar de badkamer en ging voor de spiegel staan. Dit kon niet. Als ze mij die vraag had gesteld, had ik hetzelfde geantwoord. Exact hetzelfde. Zo was het mij overkomen. Hoe groot is de kans dat twee mensen precies dezelfde ervaring gehad hebben?

Ik besloot dat het een vreemd toeval moest zijn. Toen ik terugkeerde was Mila al in slaap gevallen. Ik ging weer naast haar liggen.

Het bleef maar door mijn hoofd spelen. Kon het zijn dat iemand precies hetzelfde meemaakte als iemand anders, ook als het over zoiets specifiek ging? Dat leek toch uitgesloten; zelfs tot dat rossige piekhaar aan toe. Kon het zijn dat ik haar het verhaal zelf verteld had en dat ze me voor de gek hield? Nee, ik wist zeker dat ik dat niet had gedaan. Er was bijna niemand aan wie ik dat verhaal ooit verteld had.

Hoe harder ik probeerde mezelf voor te houden dat het toeval moest zijn, hoe minder ik het geloofde. De mogelijkheid dat ik gek aan het worden was, spookte vagelijk door mijn hoofd.

2

Ik kreeg een bericht van Leontien. Ik kende Leontien sinds het ongeluk, dus al ruim tien jaar, en in eerste paar jaren waren we heel hecht. Ik ging zelfs op vakantie met haar en haar man. Later zijn ze uit elkaar gegaan, en Leontien verhuisde naar Utrecht. Sindsdien zagen we elkaar nog maar eens in de maand of zo – veel te weinig.

De zoon van Leontien, Matthias, studeerde natuurkunde aan de UvA. Het voelt raar om dat op te schrijven want ik leerde Matthias kennen toen hij een jaar of acht was, en voor mij was hij nog altijd het schattige kereltje dat mij tante Sam noemde. Ik paste die eerste jaren vaak op hem, wat misschien ook een van de redenen was dat Leontien en haar man mij graag mee hadden op vakantie.

Het nogal langdradige en warrige bericht dat ik kreeg kwam erop neer dat Matthias zijn woonruimte in Amsterdam moest verlaten, en nieuwe woonruimte moest gaan betrekken. Dat ging ook lukken, maar er was tussen die twee even een periode waarin hij even niets had. En de vraag was dus of hij twee weken later een week of twee bij mij kon inwonen.

Ja, hallo, of ik even twee weken voor hotel kon spelen. De dagen dat ik soms voor oppas speelde lagen al vele jaren achter mij. Stel je voor, net op dat moment, Matthias bij mij thuis. Ik zat op een roze wolk van verliefdheid, maar tegelijk had ik ook het onheilspellende gevoel dat ik uit de kast moest komen als het serieus werd.

Als ik Mila vaak zag, zou Matthias dat opvallen. Hij studeerde niet voor niets natuurkunde, en aantrekkingskracht is een onderwerp waar natuurkundigen niet over uitgepraat raken. Als hij doorkreeg dat ik iets met een vrouw had, dan zou Leontien er ook wel snel achter zijn. En Leontien zou het niet leuk vinden als ze na tien jaar vriendschap zoiets van hem moest horen. Zij was mijn hartsvriendin en steun en toeverlaat, of was dat geweest, en dan moest zij dat als eerste horen. Van mij dus.

Ik ging koffiezetten en dacht snel na. Ten eerste: Leontien kon zien dat ik haar berichtje gezien had en ze wachtte op mijn antwoord. Ik kon eigenlijk geen nee zeggen, tenzij ik een hele goede reden wist te vinden. Leontien wist hoe ik woonde. Een appartement met een woonkamer en twee slaapkamers, waarvan ik er een gebruikte als studeerkamer, wat wilde zeggen dat mijn computer daar

stond. Die kon ik gemakkelijk twee weken in de woonkamer zetten.

Ten tweede: als ik toch geen nee kon zeggen, dan kon ik beter zo snel mogelijk een antwoord sturen. Anders dacht Leontien dat ik het eigenlijk niet wilde en dat zou weer gezeur geven. Ik zag me al uitleggen waarom ik getwijfeld had, en hoe zij dan weer met honderd tegenargumenten zou komen. Dus stuurde ik snel een berichtje: natuurlijk kon Matthias komen, geen bezwaar.

Ik dacht ook bij mezelf: als ik verliefd was, dan kon ik er beter gewoon voor gaan. Kon ik Mila soms op stand-by zetten? *Ik ben er nog niet aan toe, we zien wel over een paar weken, oké?* Nee, het zou onzin zijn om dat te doen vanuit een soort koudwatervrees. Als ik echt gevoelens had voor Mila, dan moest ik dat tegen Leontien vertellen voor Matthias erachter kwam.

Ik kreeg een bericht terug van Leontien: ze was dolblij. Ze moest eens weten waar haar zoon in terecht ging komen.

Hou op met piekeren, zei ik tegen mezelf. Dat gepieker altijd maar. Het was mooi weer en ik was verliefd. Waarom kon ik daar niet gewoon van genieten?

Tijdens de koffiepauze had Veronica haar verhaal klaar. Jaap was lief, Jaap was sterk, Jaap kon alles. Niet dat ik daar een probleem mee had, hoor – van mij mocht ze volop van hem genieten. Maar ik kreeg wel een erg lang verhaal te horen. Waar ze geweest waren, wat ze gegeten hadden, welke tram ze genomen hadden... Het hield niet op. Ze waren op zaterdag samen gaan lunchen, en dat was winkelen geworden en daarna samen eten en toen samen uit. En na het winkelen had ze haar aankopen bij Jaap thuis laten staan.

Misschien was mijn ongeduld overdreven. Ik had er vaak genoeg op aangestuurd dat Veronica eens iets zou ondernemen, en nu ze eens wat meemaakte kon ik er geen interesse voor opbrengen. Zij was verliefd en dat was toch mooi. Was ik een vreselijk persoon, dat ik niet gewoon blij was voor haar? Moest ik haar niet toejuichen?

Ik vroeg me ook af hoe Jaap erover dacht. Was dit wat hij zocht? Iemand waar hij gemakkelijk bewondering van kreeg?

‘Vertel eens, wat is er daarna gebeurd? Heb je de nacht met hem doorgebracht? Hoe was hij in bed?’ onderbrak ik haar verhaal.

‘Nou ja, dat is toch... Dat ga ik niet allemaal uit de doeken doen, hoor.’

‘Je wilt het van mij altijd graag horen.’

‘Ja, maar dat is anders. Jij vertelt dat soort dingen gewoon.’

‘Zeg dan tenminste of je bij hem geslapen hebt.’

‘Dat wel, ja.’

Ze keek op haar horloge, want nu wilde ze dat de pauze voorbij was. Ik was

eigenlijk wel benieuwd hoe Jaap in bed was.

‘Ik heb nu een relatie. Begint zelfs nogal vast te worden,’ zei ik.

‘Wow, hoe is-ie?’

‘Je kent haar niet, ze heet Mila. Maar Jaap kent haar wel, ze heeft hem als coach ingehuurd.’

Zo. Het was eruit. Mijn maag trok even samen en mijn stem had wat pieperig geklonken, maar het was gezegd. Ik had geen keus: ze zou het anders toch gauw genoeg van Jaap horen, maar het was toch even slikken. Veronica zat met haar ogen te knippen.

‘De ... van Jaap? En dat is een vrouw?’

‘Ja, maar maak je geen zorgen, ze heeft niets met Jaap.’

‘Dus jij...’

‘Inderdaad, ik heb nu iets met een vrouw.’

Ze mompelde iets als ‘oké’ en trok haar wenkbrauwen op. Er kwam iemand binnen en even later was onze koffiepauze voorbij. Veronica liep weg met een gezicht van ik-heb-net-groot-nieuws-gehoord. Maar ze zou positief zijn, en mij steunen, dat wist ik zeker.

Ik stuurde Jaap een berichtje of we elkaar konden ontmoeten. Ik wilde liever niet tegen Veronica zeggen dat ik leuk een afspraakje ging maken met de man die haar roze wolk was en Jaap zat er waarschijnlijk ook niet op te wachten. Ik schreef daarom dat ik donderdag iets zou gaan drinken bij Vesper en dat, als hij er ook was, wij geheel toevallig met elkaar aan de praat konden raken.

Die donderdag was Jaap er al toen ik binnenkwam. Hij leunde nonchalant met een arm op de bar en had een glas bier voor zich. Ik gaf hem een kus, bestelde een cocktail en we gingen zitten.

‘Zo, ik begrijp dat het dik aan is met Veronica. Ze praat de hele tijd over je.’

Hij glimlachte even, genietend van de korte euforie die het complimentje opriep. ‘Het is een toffe meid.’

‘Doet ze mee met je golf?’

Dat was een nepvraag, want ik wist het antwoord al.

‘O ja, ze gaat heel graag mee. Ze bakt er nog niet zoveel van, maar dat kan haar geloof ik niet zoveel schelen.’

‘Ik ken haar al heel lang, en nu opeens neemt haar leven dankzij jou een andere wending.’

‘Ik begrijp dat jouw leven ook een nieuwe wending heeft genomen?’

‘Ja ja, mijn leven ook. Maar nog even over Veronica – ik heb je voorgesteld dus ik voel me totaal verantwoordelijk voor alles wat gebeurt, dat begrijp je –

is dit wat je zoekt? Ze lijkt helemaal op te gaan in jouw leven.'

'Ik heb mijn leven, mijn hobby's en mijn sport en zo, en als zij daarin meegaat dan is alles kits.'

'Maar doen jullie ook dingen die zij wil?'

'Ik... Ik ben wel met haar wezen winkelen.'

'Klinkt niet erg evenwichtig.'

'Evenwicht is als iedereen tevreden is.'

In werkelijkheid zat ik met een paar andere vragen, maar die durfde ik niet te stellen. Waarom had hij mij zo resoluut afgewezen en had hij wel voor Veronica gekozen? Deed ik iets verkeerd? Wat had Veronica dat ik niet had? En – dat was meer een vraag aan mezelf – waarom had ik die twee aan elkaar voorgesteld als ik het niet kon hebben dat ze op elkaar vielen?

Er viel een stilte en hij keek naar mij met opgetrokken wenkbrauwen. O ja, Mila. Ik bloosde waarschijnlijk.

'Ja, nee, ja, ik ben helemaal gevallen voor Mila. Helemaal gek van haar. Emotioneel proces want het is de eerste keer, met een vrouw dan. Ik ben even helemaal in de wolken.'

'Dat had ik niet zien aankomen.'

'Want?'

'Jullie lijken me heel verschillend. Ik had niet verwacht dat jullie zo goed bij elkaar zouden passen. Ik bedoel, Mila heeft zoiets ambitieus. Ze stelt hoge eisen aan zichzelf, beetje kapsones zou je kunnen zeggen. Ik heb liever iemand die met haar benen op de grond staat, die geniet van de gewone dingen.'

'Sommige mensen hebben liever een biertje, anderen een complexe cocktail.'

Ik gniffelde. Het voelde goed om Veronica met bier te vergelijken. Maar toen viel er een stilte want we hadden allebei geen zin om hiermee verder te gaan.

'Zullen we het daar maar bij laten? Het brengt ons vast niet veel verder om elkaars relatie te gaan afzeiken,' zei Jaap.

Toen we afscheid namen riep hij nog joviaal: 'Laat Mila je maar eens meenemen naar Santpoort. Dat zal je vast leuk vinden!'

Mila en ik ontmoetten elkaar regelmatig, in haar atelier of bij mij thuis of ergens in de stad. Het angstaanjagende moment waarop ze een jeugdherinnering van mij in detail had naverteld alsof het haar eigen herinnering was, probeerde ik te vergeten. Het was maar een enkele gebeurtenis, en misschien hadden we gewoon toevallig hetzelfde meegemaakt. In mijn verliefdheid maakte ik voor mezelf een lijst van tien redenen waarom ik Mila fantastisch vond.